

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Габрово, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Полина Пенкова

Членове: Кремена Големанова
Велемира Д.а

при участието на секретаря Милкана Ив. Шаханова Балтиева като разгледа докладваното от Кремена Големанова Въззивно гражданско дело № 20234200500448 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба на С. К. И. срещу постановеното Решение №151/17.08.2023г. по гр.д.№1344/2022г. на РС-Севлиево.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно, постановено при съществени нарушения на процесуалния и материалния закон, при неправилно приложение на материалния закон, при липса на мотиви, както и при липса на обсъждане на всички доказателства, при превратно приложение на закона, поради което подлежало на отмяна.

Съдът не се бил мотивирал на база кои доказателства е стигнал до извода, за да отхвърли предявените искове от ищцата, както и на база кои доказателства е стигнал до извода, че ответниците Б. М. М. и Р. Х. М. са придобили имота по давност на 1/2ид.ч. от процесния имот, собственост на ищцата.

Налице било противоречие между обстоятелствена част, мотиви и диспозитив на обжалваното решение, което го правило недопустимо. Същевременно се твърди, че решението е постановено при липса на мотиви, а ако имало такива, то те били оскъдни и противоречали на диспозитива. Твърди се, че съдът не бил обсъдил в цялост събраните поделото доказателства. Излага се подробен анализ на събраните по делото доказателства, подкрепен със съответните цитати.

Твърди се, че съдът се е произнесъл свръхпетитум. Първоинстанционният съд бил достигнал до извода, че констатациите в констативния нотариален акт са оборени, поради което би следвало да се отмени, но отхвърлил предявения иск. Освен това в констативния нотариален акт никъде не било посочено, че имота се придобива по наследствено правоприемство. Именно в тази връзка съдът се бил произнесъл по искане, което не е направено - придобиване на имота по наследствено правоприемство.

Неправилно съдът приел, че от 06.04.2009г. до смъртта си - 08.07.2019г. К. Х. М. е упражнявал явно и необезпокоявано фактическата власт върху имота предмет на делото с намерението да го свои, както и че намерението му за своеене е било обективизирано пред ищцата С. И. чрез отблъскването ѝ от имота, смяната на патрона и недопускането и до същия.

Давността, като способ за придобиване на право на собственост, не се прилага

служебно. Изтичането на предвидения в разпоредбата на чл.79, ал.1 ЗС 10-годишен давностен срок не води автоматично до придобиване право на собственост дори през този период упражняващото фактическата власт лице да е владяло имота явно, необезпокоявано и непрекъснато, тъй като правото на собственост не можело да бъде придобито без да е изразена воля за това. Твърди се и че до смъртта си К. М. не бил изразил воля да придобие частта на ищцата по давност, поради което и наследниците на това лице не биха могли да придобият по наследство правото на собственост, а само правото да владеят вещта като фактическо състояние. За да бъде придобита собствеността било необходимо изрично позоваване на този придобивен способ от страна на наследниците на владелия наследодател, в който случай правото на собственост се придобивало от момента, в който наследниците се позоват на изтеклата давност дори наследодателят да е упражнявал фактическата власт върху имота повече от 10 години.

Твърди се, че по делото не било установено, че наследникът Р. М. и съпругата му Б. са упражнявали фактическа власт върху имота след смъртта на К., както и да са продължили владението. В случая ответниците Б. и Р. Х. не били придобили имота по давност, тъй като не са продължили владението върху имота от смъртта 08.07.2019г. на наследодателя К. до 28.06.2022г., когато се снабдяват с констативен нотариален акт.

Твърди се и че съдът не бил взел предвид и обстоятелството, нито е обсъдил факта, че при изнасянето с и на квартира, ищцата не е изнесла „секцията и цялото си недвижимо имущество от имота“, което имущество стояло и до днес.

Обжалваното решение е неправилно поради липса на мотиви, ако съдът приеме, че има някакви, то те били неясни, което водело до неизясняване на истината и нарушаване на принципите на правото за равенство пред закона и справедлив процес, като пристрастно били обсъдени показанията само на тези свидетели, които са свидетелствали в полза на ответника.

Съдът не бил обсъдил и възраженията свързани с обстоятелството, че ищцата е излязла на квартира, по насилствен начин, тъй като същата била заплашвана и тормозена, за което имало съставени протоколи по чл.56 от ЗМВР.

По делото не било доказано К. да е владял и частта на ищцата С.. За да настъпи промяна в основанието на държането с едностранни действия, необходимо е държателят да извърши действия, с които да прояви активност, която по смисъл и съдържание отрича владението на владелеца, както и действията на държателя, с които демонстрира промяната в основанието да са стигнали до знанието на владелеца

Искането за заплащане на обезщетение за лишаване на ищцата С. от ползване на собствената ѝ 1/2 ид.ч. от процесния имот била доказана.

Моли съда да отмени обжалваното решение и да уважи предявения иск, както и да присъди направените по делото разходи.

Въззивният съд, като взе предвид събраните по делото доказателства и наведените от страните доводи, прие за установено следното:

С обжалваното решение РС Севлиево е отхвърлил предявения от жалбоподателката иск за установяване със сила на пресъдено нещо, че ищцата е собственик на недвижим имот представляващ 1/2 ид.ч. от Самостоятелен обект в сграда - Жилище, апартамент - в жилищна или вилна сгради или в сграда със смесено предназначение, на едно ниво. с кадастрален идентификатор *** по кадастралните карта и регистри па гр. С., одобрени със Заповед РД - 18 — 77/ 16.07.2008г. на Изпълнителен директор па АГКК, последно изменение на КККР, засягащо самостоятелния обект е от 06.06.2022г. с адрес на имота: С., ЖК „Д.“, блок ***, със застроена площ от 62,00кв.м., състоящ се от: спалня, дневна, кухня, сервизно помещение /баня - тоалетна/, две антрета и една тераса, стар идентификатор: няма, заедно с прилежащите: Таванско помещение №18, със застроена площ от 20кв.м., както и 1,486 % идеални части от общите части на сградата, представляваща Жилищна сграда - многофамилна е кадастрален идентификатор *** и 0,262 % идеални части от правото на строеж върху терена /земята/ върху, който е построена и разположена тази сграда, съставляват Поземлен имот с кадастрален идентификатор ***, съгласно документ за собственост, представляващ държавна земя - УПИ 11 в кв.8 по плана на гр. С. и исквете за

осъждане на ответниците да заплатят на ищцата обезщетение за лишаване от ползването на недвижимия имот в размер на 150лв. месечно, считано от месец април 2022г. до предявяване на исковата молба – 19.12.2022г. и от датата на подаване на исковата молба до 17.07.2023г.

Постановеното от първоинстанционния съд решение е валидно и допустимо.

За да постанови обжалвания акт районният съд е приел, че с Нотариален акт за покупка на недвижим имот и срещу задължение за издръжка и гледане №42, том I, дело №115 от 28.01.1997г. на нотариус при Севлиево районен съд, наследодателят на втория ответник – К. Х. М. продал на ищцата С. К. И. следния свой недвижим имот, а именно: апартамент *** в ж.к. „А.“ гр. С., състоящ се целият от: спалня, дневна, кухня, баня-клозет, две антрета и една тераса, на обща застроена площ от 62кв.м.; таванско помещение №18, прилежащо към апартамента, на площ от 20кв.м.; 0,262 % - идеални части от правото на строеж върху мястото, на което е построена сградата, при следните условия : ½ идеална част от описания недвижим имот срещу сумата от 202 820лв., която сума продавачът заявява, че е получил от купувачката изцяло и в брой; втората ½ идеална част от описания недвижим имот К. Х. М. продава на купувачката срещу задължението от страна на последната да поеме грижите по гледане и издръжка на продавача.

С Решение №111/17.11.2008г. постановено по гр.д. №344/2008г. по описа на Районен съд Севлиево е признато за установено, че договорът за покупко-продажба на ½ от описания в посочения по-горе нотариален акт имот е нищожен поради липса на основание по предявения от К. Х. М. срещу С. К. И. иск по чл.26, ал.2 ЗЗД. Със същото съдебно решение е развален договорът за продажба срещу задължение за гледане и издръжка на другата ½ от същия имот. Решението на РС Севлиево е отменено с Решение №33/18.02.2009г. по гр.д. №2/2009г. на ОС Габрово в частта, с която е признат за нищожен договорът за покупко-продажба на ½ от процесния имот, като е отхвърлен предявеният от К. Х. М. срещу С. К. И. иск по чл.26, ал.2 ЗЗД. Решението на Окръжен съд Габрово е влязло в сила на 06.04.2009г.

Не било спорно, че К. Х. М. е починал на 08.07.2019г., като е оставил за наследник ответника Р. Х. М. – брат. По делото е представено удостоверение за граждански брак на Р. Х. М. и Б. М. М..

Не било спорно между страните, че с Констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот на основание писмени доказателства, наследство и давностно владение ** на нотариус с рег. №543 на НК при РС Севлиево, Б. М. М. и Р. Х. М. са признати за собственици по писмени доказателства, наследство и давностно владение на недвижим имот, както следва: Самостоятелен обект в сграда - Жилище, апартамент - в жилищна или вилна сгради или в сграда със смесено предназначение, на едно ниво. с кадастрален идентификатор *** по кадастралните карта и регистри па гр. Севлиево, одобрени със Заповед РД - 18 — 77/ 16.07.2008г. на Изпълнителен директор па АГКК, последно изменение на КККР, засягащо самостоятелния обект с от 06.06.2022г. с адрес на имота: С., ЖК „ Д.“, ***, със застроена площ от 62,00 кв.м., състоящ се от: спалня, дневна, кухня, сервизно помещение /баня - тоалетна/, две антрета и една тераса, стар идентификатор: няма, заедно с прилежащите: Таванско помещение №18, със застроена площ от 20кв.м., както и 1,486 % идеални части от общите Части на сградата, представляваща Жилищна сграда - многофамилна с кадастрален идентификатор *** и 0, 262 % идеални части от правото на строеж върху терена /земята/ върху, който е построена и разположена тази сграда, съставляват Поземлен имот с кадастрален идентификатор ***, съгласно документ за собственост, представляващ държавна земя - УПИ 11 в кв.8 по плана на гр.Севлиево.

С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот *** на нотариус с рег. №543 на НК при РС Севлиево първите двама ответници - Б. М. М. и Р. Х. М. са продали на третия ответник – Х. Р. М. описания по-горе недвижим имот.

По делото е представена жалба от 18.12.2019г. от С. К. И. до Началника на Районно управление – С. срещу Р. Х. М., с която е направено искане за отправяне на предупреждение по реда на чл.56 ЗМВР. Прието като доказателство по делото е уведомление от ОД на МВР РУ С. във връзка с подадената жалба от С. К. И. срещу Р. Х. М., съгласно което на осн. чл.65 ЗМВР на последният е съставен предупредителен протокол: 1. Да не налага физически и психически тормоз, както и да не притеснява по никакъв начин И.; 2. Да не отправя заплахи

за физическа саморазправа; 3 . Да осигури достъп до апартамент №19 в С., ж.к.,Д.“, ** на лицето С. К. И..

Първоинстанционният съд приел, че с оглед едностранния характер на нотариалното производство, в което не се разрешава правен спор, нотариалният акт по чл.587 ГПК, удостоверяващ принадлежността на правото на собственост, може да бъде оспорван от всяко лице, което има правен интерес да твърди, че титулярят на акта не е собственик. Оспорването може да се изразява както в доказване на свои права, противопоставими на тези на титуляря на акта, така и в опровергаване на фактите, обуславящи посоченото в акта придобивно основание или доказване, че признатото право се е погасило или е било прехвърлено другиму след издаване на акта. Следователно, за да отпадне легитимиращото действие на акта е необходимо да се докаже, че титулярят не е бил или е престанал да бъде собственик.

В случаите, при които един от съсобствениците е започнал да упражнява фактическа власт върху вещта на основание, което изключва владението на останалите, намерението му за своеене се предполага и е достатъчно да докаже, че е упражнявал фактическа власт върху целия имот в срока по чл.79 ЗС. Когато обаче съсобственикът е започнал да владее своята идеална част, но да държи вещта като обща, то той е държател на идеалните части на останалите съсобственици и презумпцията се счита за оборена. Независимо от какъв юридически факт произтича съсобствеността, е възможно този от съсобствениците, който упражнява фактическа власт върху чуждите идеални части, да превърне с едностранни действия държането им във владение. Ако се позовава на придобивна давност за чуждата идеална част, той трябва да докаже при спор за собственост, че е извършил действия, с които е обективирал спрямо останалите съсобственици намерението да владее техните идеални части за себе си.

В настоящия случай с влязло в сила Решение №111/17.11.2008г. постановено по гр.д. №344/2008г. на Районен съд Севлиево е развален договора за продажба срещу задължение за гледане и издръжка, сключен между наследодателя на ответниците – К. Х. М. и ищцата С. К. И., а с Решение №33/18.02.2009г. по гр.д. №2/2009г. на Окръжен съд Габрово горното решение е отменено в частта, с която е признат за нищожен договорът за покупко-продажба на ½ от процесния имот, като е отхвърлен предявеният от К. Х. М. срещу С. К. И. иск по чл.26, ал.2 ЗЗД. Съобразно влезлите в сила съдебни решения между наследодателя на ответниците и ищцата със сила на пресъдено нещо е установена съсобственост върху процесния апартамент. Съобразно изложеното, след като основанието, на което съсобственикът е придобил фактическата власт върху вещта признава такава и на другия съсобственик – в случая влязлото в сила съдебно решение, то го прави държател на неговата идеална част и е достатъчно да се счита оборена презумпцията на чл.69 ЗС, поради което, както беше посочено по-горе издаденият констативен нотариален акт в полза на ответниците Б. М. и Р. М. няма легитимиращо действие. Отделно от това, констатациите на нотариуса, че молителите Б. М. М. и Р. Х. М. са владели имота повече от 10 години без пречки, лично и явно са напълно оборени в настоящото производство, доколкото самите ответници сочат, че никога не са живели в имота, а само са го почистили след смъртта на К. Х. М., поради което не е налице хипотезата на присъединяване на владение, като освен това Б. М. М. не се явява наследник, нито частен правопреемник на К. Х. М. и не би могла да присъединява неговото владение върху процесния имот. Съобразно изложеното, представения по делото констативен нотариален акт е оборен, поради което съдът приел, че не следва да бъдат обсъждани показанията на свидетелите участвали в нотариалното производство

С съгласно приетото в ТР №4/17.12.2012г. на ОСГК на ВКС правото на позоваване на придобивното основание по чл.79 ЗС не е с оглед на личността и не се погасява със смъртта на владелеца, а се включва в наследството му. Имушеството на наследодателя преминава към наследниците му като съвкупност от права, задължения и фактически състояния. Ако едно лице е владяло недвижим имот в изискуемия по чл.79 ЗС срок, но е починало преди да се позове на последиците от придобивната давност, то в наследството се включва владението върху имота, както и правото на наследниците да се позоват на изтекла в полза на наследодателя им придобивна давност. Ответникът Р. Х. М. като брат и единствен наследник на К. Х. М. и доколкото последният не се бил позовал приживе на изтекла в

негова полза придобивна давност, няма пречка универсалният му правопреемник да го направи, както бил и настоящият случай.

Доколкото К. Х. М. е бил държател за процесната $\frac{1}{2}$ от апартамента, с оглед наличието на влязло в сила съдебно решение, с което са отречени правата му по отношение на тази $\frac{1}{2}$, то релевантния период за осъществяване на придобивна давност е 10г. от влизане в сила на съдебното решение – 06.04.2009г. и при осъществено трансформиране на държането във владение по отношение на другия съсобственик – ищцата С. К. И., което да е достигнало до нейното знание. От показанията на свидетелите Н., Ц., Ц. и С. било установено, че действително ищцата и наследодателя на ответника М. са живели заедно няколко години в процесния имот, като впоследствие са се разделили, а през 2009г. К. М. сменил патрона, защото не желал С. да го безпокои, след което е живял сам в имота и за него се е грижила съседката му, като никой от разпитаните свидетели не е виждал ищцата в процесния апартамент. Изложеното се потвърждава и от показанията на свидетелката К. М., които съдът кредитирал частично с оглед преценката им по реда на чл.172 ГПК, която потвърдила, че през 2008 – 2009г., майка ѝ /ищцата/ се изнесла от апартамента.

Първоинстанционният съд приел, че фактическата власт върху целия имот е установена от К. М. непосредствено след приключване на съдебния процес по отношение на спорния имот и с оглед влошените отношения между него и ищцата, последното не е спорно между страните в производството, като той е демонстрирал явно намерението си да владее за себе си процесната $\frac{1}{2}$ и това е стигнало до знанието на ищцата. Свидетелката Ц. посочила, че С. идвала и „притеснявала“ К., поради което той е сменил бравата. Свидетелката била там, когато той е сменял бравата. Обстоятелството, че К. М. „изгонил“ С. И. от апартамента през 2009г. се потвърждавало и от показанията на свидетелката Андреева. Намерението на К. М. за промяна в основанието за упражняваната фактическа власт от държане във владение за себе си било демонстрирано чрез извършените недвусмислени действия по отблъскване на ищцата - смяна на патрона на вратата, осигуряваща достъп до имота и недопускането ѝ до имота, същото освен пред ищцата е било обективизирано и пред всички трети лица, което се установява от показанията на разпитаните по делото свидетели. Свидетелят Н., живеещ в същия жилищен блок, също потвърдил, че патронът е бил сменен през 2009г. и С. И. не идвала или живяла в апартамента. Обстоятелството, че К. М. е сменил патрона се потвърждавало и от показанията на свидетеля С., който посочва, че патронът е сменен именно след делото между ищцата и К. М..

Съдът приел, че през целия период на владението на К. М. за $\frac{1}{2}$ ид. ч. от имота, от приключване на делото между страните - влизане в сила на съдебното решение на Окръжен съд Габрово – 06.04.2009г. до неговата смърт 08.07.2019г. и след трансформация на държането във владение, е изтекъл срокът на придобивната давност по чл.79, ал.1 от ЗС, като ищцата не била предприела действия за прекъсване или смушаване на владението, попадащи в хипотезите на чл.116 ЗЗД.

Съдът приел, че от 06.04.2009г. до смъртта си – 08.07.2019г. – К. Х. М., наследодател на ответника Р. Х. М. е упражнявал явно и необезпокоявано фактическата власт върху имота предмет на делото с намерението да го свои, както и че намерението му за своеене е било обективизирано пред ищцата С. И. чрез отблъскването ѝ от имота, смяната на патрона и недопускането и до същия. Съгласно ТР №4/17.12.2012г. на ОСГК на ВКС позоваването е процесуално средство за защита на материално правните последици от изтичане на придобивната давност, които се зачитат към момента на изтичане на законовия срок, поради което след изтичане на срока, владелецът става автоматично собственик с произтичащите от това права и задължения при позоваване на давността, включително и от неговите универсални правопреемници. Затова е без значение ако след изтичане на придобивната давност придобилия собствеността бивш владеец, респективно неговите правопреемници не упражнява фактическа власт върху имота. В конкретния случай наследодателят - К. М. - брат на ответника Р. М. е станал собственик след изтичане на десет години от установяване на владение върху имота, като при откриване на наследството през 2019г. Р. М. е придобил правото на собственост върху същия имот по силата на наследственото правопреемство. Наследството се приема и с конкулдентни действия без ограничение във времето. Придобитото право на собственост по наследство не се губи освен ако друг не го придобие по някои от способите, предвидени в закона – чл.18 99 ЗС. Затова е без значение дали

ответникът Р. М. след смъртта на брат си е владял имота.

Поради отхвърляне на предявения иск за собственост съдът не се е произнесъл по искането по чл.537, ал.2 ГПК за отмяна на констативния нотариален акт.

Въззивният съд намира следното :

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката, че първоинстанционният съд не е обсъдил всички събрани по делото доказателства и не е изложил мотиви, а доколкото е изложил такива те били оскъдни и противоречали на диспозитива. Напротив съдът е обсъдил подробно всички събрани доказателства, като се е мотивирал защо кредитира едни и не – други. За да стори това е изложил изключително подробни мотиви, които в никакъв случай не могат да се приемат за оскъдни. Не е налице и противоречие между мотивите и диспозитива на обжалваното решение. Твърдението, че съдът в мотивите си приел, че констатациите в констативния нотариален акт са оборени, но отхвърлил предявения иск са тенденциозни и цитирането на мотивите в тази им част е извадено от контекста. При цялостен и задълбочен прочит на мотивите на първоинстанционния съд е видно, че същите не са в противоречие с диспозитива.

Неоснователно е и възражението, че съдът се е произнесъл свръхпетитум, като се е произнесъл по искане, което не е направено - придобиване на имота по наследствено правоприемство. Следва да се отбележи, че предмета на иска е въведен в исковата молба подадена от жалбоподателката и съдът се е произнесъл по нейното искане, като е отхвърлил същото. Следователно не е и няма как да е налице произнасяне свръхпетитум, тъй като в диспозитива на обжалваното решение няма произнасяне по нищо друго освен по основателността на предявения иск и отговорността за разноски. Обсъждането в мотивите относно наличието на придобиване на имота по наследство е във връзка с наведените от ответниците в отговора на исковата молба възражения. Същото е изложено в мотивите на съда, но не и в диспозитива, поради което и на това основание не би могло да се приеме, като произнасяне свръхпетитум.

Не е спорно по делото, че с Нотариален акт за покупка на недвижим имот и срещу задължение за издръжка и гледане №42, том I, дело №115 от 28.01.1997г. на нотариус при Севлиеви районен съд, наследодателят на втория ответник – К. Х. М. продал на ищцата С. К. И. следния свой недвижим имот, а именно: апартамент *** в ж.к. „А.“ гр. С., състоящ се целият от: спалня, дневна, кухня, баня-клозет, две антрета и една тераса, на обща застроена площ от 62кв.м.; таванско помещение №18, прилежащо към апартамента, на площ от 20кв.м.; 0,262 % - идеални части от правото на строеж върху мястото, на което е построена сградата, при следните условия : ½ идеална част от описания недвижим имот срещу сумата от 202 820лв., която сума продавачът заявява, че е получил от купувачката изцяло и в брой; втората ½ идеална част от описания недвижим имот К. Х. М. продава на купувачката срещу задължението от страна на последната да поеме грижите по гледане и издръжка на продавача.

С Решение №111/17.11.2008г. постановено по гр.д. №344/2008г. по описа на Районен съд Севлиево е признато за установено, че договорът за покупко-продажба на ½ от описания в посочения по-горе нотариален акт имот е нищожен поради липса на основание по предявения от К. Х. М. срещу С. К. И. иск по чл.26, ал.2 ЗЗД. Със същото съдебно решение е развален договорът за продажба срещу задължение за гледане и издръжка на другата ½ от същия имот. Решението на РС Севлиево е отменено с Решение №33/18.02.2009г. по гр.д. №2/2009г. на ОС Габрово в частта, с която е признат за нищожен договорът за покупко-продажба на ½ от процесния имот, като е отхвърлен предявеният от К. Х. М. срещу С. К. И. иск по чл.26, ал.2 ЗЗД. Решението на Окръжен съд Габрово е влязло в сила на 06.04.2009г.

Не било спорно, че К. Х. М. е починал на 08.07.2019г., като е оставил за наследник ответника Р. Х. М. – брат. Не е спорно и че ответниците Р. Х. М. и Б. М. М. са съпрузи, а ответника Х. Р. М. е техен син.

Не се спори и относно обстоятелството, че с Констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот на основание писмени доказателства, наследство и давностно владение ** на нотариус с рег. №543 на НК при РС Севлиево, Б. М. М. и Р. Х. М. са признати за собственици по писмени доказателства, наследство и давностно владение на процесния недвижим имот.

С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот *** на нотариус с рег. №543 на НК при РС Севлиево първите двама ответници - Б. М. М. и Р. Х. М. са продали на третия ответник – Х. Р. М. описания по-горе недвижим имот.

От разпитаните по делото свидетели единствените, които имат преки наблюдения относно процесния имот, кой и как го е стопанисвал са свидетелите Н. и Ц., които живеят в съседство – св.Н. в същия вход, а св.Ц. в съседен. И двамата свидетели установяват, че ищцата е живяла заедно с покойния К. до около 2000г., след което двамата се разделили и тя се изнесла на квартира. От този момент ищцата не била живяла в имота и не го посещавала, както до смъртта на К. така и след това. През 2009г. К. сменил ключалката на входната врата, като се оплакал на свидетелите, че С. (ищцата) го притеснява и за това сменя патрона.

Моментата на смяна на патрона на входната врата на имота, установен от свидетелите Н. и Ц., съвпада с момента на влизане в сила на съдебните решения по гр.д. №344/2008г. по описа на Районен съд Севлиево-06.04.2009г. Поради изложеното съдът приема, че с това си действие наследодателя на ответника Р. М. е демонстрирал пред ищцата, че счита, че целия имот е негов, т.е. демонстрирал е намерението си за своене на нейната част от имота. Ищцата не е оборила техните показания. Свидетелите на ищцата не излагат свои лични наблюдения, че тя е посещавала имота и дори през 2014г. отново е заживяла с К.. Техните показания се основават на разказаното от ищцата. Нито един от тях не я е посещавал в имота през този период (дори св.М., която е нейна дъщеря).

От този момент до момента на смъртта на К. М. на 08.07.2019г. е изминал период от повече от десет години, поради правилно и в съответствие с приетото в т.2 и т.3 от ТР №4/17.12.2012г. по т.д.№4/2012г. на ОСГК на ВКС районният съд е приел, че К. М. още приживе е придобил частта на ищцата въз основа на давностно владение, а след смъртта му неговия брат я е придобил по давност и е извършил необходимите действия правата на брат му да му бъдат признати.

Ищцата не е доказала при условията на пълно и главно доказване, че е собственик на 1/2 ид.ч. от имота. Напротив по делото се установи, че нейната част е придобита от другия съсобственик – К. М. въз основа на давностно владение.

Във връзка с изложеното по-горе е неоснователно възражението на жалбоподателката, че в мотивите си първоинстанционният съд приема, че констатациите в Констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот на основание писмени доказателства, наследство и давностно владение ** на нотариус с рег. №543 на НК при РС Севлиево са оборени, но отхвърля иска. Действително по делото са оборени констатациите, че в полза на ответниците Р. М. и Б. М. е изтекъл придобивния давностен срок, но същевременно този срок е изтекъл по отношение на наследодателя на ответника Р. М., поради което ищцата не доказва че е собственик на съответната ид.ч. от имота, тъй като е загубила правото си на собственост, то иска ѝ е неоснователен и правилно първоинстанционният съд го е отхвърлил. Правилна е и констатацията на районния съд, че ответницата Б. М. не е съсобственик в имота, тъй като същия е придобил от съпруга ѝ по наследство.

Самостоятелен иск за отмяна на констативен нотариален по чл.537 ГПК е недопустим, тъй като отмяната или изменението на констативен нотариален акт е уредено от закона като последица от уважаване на предявения от собственика иск за защита на засегнатото или застрашеното от акта право на собственост. По заявено искане по чл.537 ГПК и отхвърляне на предявения иск за собственост съдът не дължи произнасяне в диспозитива. Само при уважаване на предявения иск за собственост срещу ответника, който се позовава на констативен нотариален акт съдът следва да отмени акта.

Поради изложеното правилно районният съд не се е произнесъл по заявеното искане по чл.537 ГПК, въпреки, че по делото е установено, че констатациите в него са оборени.

Предвид липсата на съсобственост между страните правилно първоинстанционният съд е отхвърлил и предявения иск по чл.31, ал.2 ЗС.

Поради гореизложеното първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

В полза на ответниците по делото следва да се присъдят разноски в настоящото производство в размер на 2500лв.

По изложените съображения, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №151/17.08.2023г. по гр.д.№1344/2022г. на РС-Севлиево.

ОСЪЖДА С. К. И., с ЕГН ***** от С., ул.Х. * да заплати на Б. М. М., с ЕГН ***** , Р. Х. М., с ЕГН ***** и и двамата от гр.Х., бул.В. №** и Х. Р. М., с ЕГН ***** от гр.С., ул.С. №** сумата 2500лв. (две хиляди и петстотин лева) - разноси във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____